

Meisjes lijden en Bruiden branden in India

**discriminatie van meisjes
van conceptie tot graf**

drs. L.P. Dorenbos

Titel: Meisjes lijden en Bruiden branden in India -
discriminatie van meisjes van conceptie tot graf
drs. L.P. Dorenbos
Hilversum – Stichting Schreeuw om Leven

ISBN10 90-71732-57-6
ISBN13 978-90-71732-57-7
NUR 745, 757, 784

Trefwoorden: india, abortus, bijbel, profetie, israël

© Stichting Schreeuw om Leven – Hilversum 2005, 2009
Ruitersweg 37a, 1211 KT Hilversum
Tel. 035-6244352, Fax 035-6249141
E-mail info@schreeuwomleven.nl
Internet www.schreeuwomleven.nl

Bijbelcitataten NBG vertaling 1951

Omslag Cees Baanvinger, Bourtange
Vormgeving Joop B. Buker, *Joel assist*, Bloemendaal

Voorwoord

NO LICENSE TO KILL

Wereldvrouwendag: helft van de vrouwen op de wereld wordt gediscrimineerd

Elk jaar is 7 maart Wereldvrouwendag. Hoe is het mogelijk dat in landen in Azië, waar meer dan de helft van de wereldbevolking woont, de vrouwen en de meisjes zo worden gediscrimineerd? Door de mogelijkheid van selectieve abortus begint dat in India en China al voordat ze geboren worden. Zo erg dat er daar nu al een schrijnend tekort aan meisjes is, omdat ze geaborteerd zijn. Maar ook als ze geboren zijn, worden ze hun gehele leven, van de wieg tot het graf, gediscrimineerd. Daar moet een einde aan komen. De VN heeft begin 2005 op de Assembly for the Dignity of Women (Assemblee voor de waardigheid van de vrouw), het hele pakket van de tien jaar geleden gehouden vrouwen conferentie in Peking verbindend verklaard, alhoewel daarin juist de abortus promotie (reproductive rights) werd bevestigd.

Meisjes, vrouwen gediscrimineerd van de conceptie tot het graf

Het boeddhisme en hindoeïsme in het Verre Oosten verklaren honderden miljoenen mensen al eeuwenlang tot no-bodies, dalits, untouchables, onaanraakbaren zonder hoop. De afschuwelijke miljoenen-voudige meisjesmoord in dat deel van de wereld slaat alles. Van de 50 miljoen(!) abortussen per jaar (!) vindt 70 procent (35 miljoen) in Azië plaats. Als bij zwangerschap vastgesteld is dat het

een meisje is, wordt het in veel gevallen geaborteerd. En die meisjes die wel geboren worden, worden gediscrimineerd als het gaat om eten, opleiding, huwelijk en zelfs als het gaat om hun dood. Ook in de kinderprostitutie worden meer dan een miljoen kinderen misbruikt. Elke morgen worden in de meren en rivieren de lijkjes van de pasgeboren kindertjes opgepikt, die vaak door de schoonmoeder zijn gesmoord of vergiftigd. Het gevolg is nu al een groot sociaal en demografisch probleem, omdat er te weinig meisjes zijn. De waardigheid van het meisje, de vrouw kan nooit tot bloei komen. Het is een flagrante schending van de rechten van de mens en een ernstige vorm van discriminatie.

Probleem waar honderden miljoenen meisjes onder gebukt gaan

Schreeuw om Leven wil zich inzetten voor dit probleem waaronder honderden miljoenen vrouwen en meisjes gebukt gaan en waarvan evenzo honderden miljoenen mannen misbruik maken. Het is verbijsterend dat in Westerse landen en de VN en de EU aan dit lijden van de meisjes en vrouwen geen aandacht wordt gegeven. Schreeuw om Leven Internationaal wil deze nood bekend maken.

Hulpverleningsreis naar India van 23 juni tot 3 juli 2009

Negen jaar geleden bezochten we de pro life conferentie in Bangalore in India. Het verslag dat we toen maakten is nog even actueel. We laten u er graag mee kennismaken. Er hing daar een groot spandoek met de woorden "Discriminatie meisjes van de conceptie tot het graf" Het meisje wordt gediscrimineerd van de conceptie totdat ze sterft. Ik was zo verbolgen dat we samen met dr. Maria Mignon Mascarenhas uit Bangalore, ons "Girl Child Project" (project discriminatie meisjes) oprichtten en een boekje uitgaven met informatie over deze vreselijke situatie. Maria Mascarenhas zegt: "De tsunami overkwam ons en we moeten doen wat we kunnen, maar het doden van ongeborn kinderen dat doen we zelf We hebben NO LICENSE TO KILL." Daarom hebben de kinderen van India hulp nodig. Van 23 juni tot 3 juli gaan we opnieuw naar India. We bezoeken samen met een delegatie van de HVC van Jan Bor het Michael Job Centrum in Coimbatore in Zuid India.

Daar worden nu al 500 meisjes opgevangen en opgeleid omdat hun ouders om het geloof vervolgd zijn. In Coimbatore, een stad van drie miljoen inwoners houden we een pro life mars met 10.000 meisjes, de grootste ooit in India gehouden. Dr. P.P. Job die het centrum leidt is vastbesloten om in India zich in te zetten met al zijn meisjes om een einde te maken aan de meisjes discriminatie.

L.P. Dorenbos
voorzitter Stichting Schreeuw om Leven

Meisjes lijden en Bruiden branden in India

Discriminatie van meisjes van conceptie tot het graf

drs. L.P. Dorenbos

Economische abortus: Wereld in crisis

Na een nachtvlucht kom ik vroeg in de morgen in Bombay aan. Ik las de *India Times* op het vliegveld en las over katholieke nonnen die zouden zijn verkracht. Ik las van protest van de katholieken. Ik las van een rapport over incest en seksueel misbruik van meisjes. Ik las van de economische crisis in Oost Azië. Ik las eerder in de *Financial Times* hoe geld speculant Soros grote invloed heeft op de valuta markt. Dat hij zelfs eens kans zag om de Britse overheid te dwingen het pond te devalueren. Het lijkt erop dat het oude mechanisme van rente en overheidspolitiek niet meer invloed heeft, maar dat de grillen of de tactische manoeuvres van een klein aantal valutaspeculanten, in deze eeuw van cybersnelheid, bepalen wat er met de economie van landen gebeurt. Alexander Greenspan van de Amerikaanse *Federal Reserve Board*, die de economie en het rente percentages vaststelt ziet voorlopig nog geen gevaar voor de Amerikaanse economie, maar is ook niet meer zo zeker dat hij met zijn verantwoordelijkheid vanuit de Federal Reserve Board de wereld economie kan sturen. Het zou wel eens kunnen zijn dat het de valuta speculanten zijn aan wie de wereld economie is opgehangen. Zij zullen om hun vermogens zo groot mogelijk te laten worden er wel voor waken de

valuta die het sterkste zijn te laten ondergaan. Dat door hun speculatiegedrag hele volksdelen in de ontwikkelingslanden de hongerdood nabij zijn, deert hun niet, als zij maar de macht over de wereldeconomie zo sterk mogelijk in handen hebben zodat zij hun eigen kassen maximaal kunnen spekken.

Waarom dit allemaal op weg naar India? Daar heeft dit toch niets mee te maken. Een grote vergissing. De *Mombay Times*, *The Wall Street Journal*, *The Financial Times*, *USA Today*, de *Herald Tribune* staan vol met het nieuwste financiële analyses. De armoede neemt toe. Gigantische bedragen moeten ingepompt worden om, maar grote armoede blijft. Het *IMF* de *Wereldbank*, de groten der aarde. De *G7*, de 7 rijkste financiële landen, komen voor steunmaatregelen bijeen. Wat moeten we met ons financiële systeem aan? Wat moeten we met het armoede probleem aan? We zijn militair in staat om de wereld te beheersen, maar we kunnen nog niet eens alle mensen een basis voedselpakket garanderen.

India gedompeld in demonen en armoede

In de duisternis van de nacht valt de klamme vochtige warmte van India bovenop me als ik in Bombay uit het vliegtuig stap. De schrik slaat me om het hart, hoe kan ik dit ooit kan uithouden. Nu is het nog maar heel vroeg in de morgen, maar wat moet het worden als het licht en heter wordt. Wat een land. Mariëlla, mijn dochter, had het me al verteld Ze had twee gedachten overgehouden van haar zes weken lange kruistocht door India. Vies en heet Ik had het plan om verder met de trein te gaan naar Bangalore. 24 uur. Dat leek me geweldig om zo ook met de mensen en het land kennis te kunnen maken. Vies, vermoeiend en met een grote kans om ziek te worden. Zij was doodziek geweest, omdat ze toch nonchalant met de viezigheid was omgegaan. Ik begreep bij aankomst in één klap hoe klam en zwaar het land is. Werd meteen door fooien vragende klevende jongetjes omringd, ging met een oude hete bus naar het *Domestic Airport* en moest daar uren wachten op het lokale vliegtuig naar Bangalore. Nam heerlijk Engelse koffie met veel gekookte melk. Overgebleven van de Engelse overheersing. Stapte in het inmiddels dag geworden India in het vliegtuig en kreeg een lang gesprek met een Indiaas meisje, een mooie jonge vrouw. Wat zijn de Indiase vrouwen en

meisjes gracieus en mooi. Wat een prachtige dracht de sari. Mooie ogen, prachtige bruine huid. God heeft de mens bijna goddelijk gemaakt. Je kunt het in India zien. Ik moet het steeds opnieuw zeggen.

We krijgen het over van alles. Ze legt uit hoe het in India zit met de verhouding man vrouw. Ze benadrukt heel krachtig dat de man alles voor het zeggen heeft. Hoe het kastensysteem onwrikbaar bepalend is voor je hele leven. Dat je wel een goede baan kunt hebben, maar dat je als meisje toch helemaal ondergeschikt bent in de Hindoe cultuur. We krijgen het over Jezus. Ik leg haar het evangelie uit. Ze is er open voor. Ik begrijp ook dat een afzweren van de Hindoe religie haar tot een out-cast maakt. Ik geef haar het kleine Johannesevangelie dat we van *Het Zoeklicht* gekregen hebben. Ze neemt het graag mee. Ik nodig haar uit om naar Nederland te komen. Maar dat lijkt voor haar een droom. Ze belooft om het allemaal serieus te nemen. Ik vertel van de conferentie voor het Leven in Bangalore. Ze weet alles van abortus. De discriminatie van de meisjes. De abortussen speciaal wanneer de baby een meisje is. Ik begin een voorproefje te krijgen van hoe er in India over vrouwen en meisjes wordt gedacht. De auto's zijn met palmtakken versierd. Een Hindoe feest kondigt zich aan, waarbij de goden die je bedrijvigheid moeten zegenen worden geëerd en gedankt voor het werk dat je mag doen. Overal zie je de takken en bladeren aan alles wat rijdt. De goden spreken. India is een enorm groot land. Meer dan 1200 miljoen mensen. En er miljoenen bij. Net zoveel als in China. Gigantische aantallen. Er is een enorme trek naar de steden. Mombay heeft 20 miljoen. Althans dat is het aantal toen ze gestopt zijn met tellen. New Dehli is ook zo'n grote stad. De meeste mensen wonen nog op het platteland, maar de trek naar de steden is enorm. In Bangalore woonden 25 jaar geleden zo'n half miljoen mensen maar nu zijn het er 6 miljoen mensen en er komt geen einde aan. Bangalore ligt hoger en het is er niet zo drukkend heet als in het lager gelegen Mombay. Ik haal verlicht adem en zou niet weten hoe ik het anders uitgehouden zou hebben. Het geeft hetzelfde gevoel als in Kenia in Nairobi. Mombassa ligt laag en is snikheet. Nairobi ligt 1000 meter hoger en is veel koeler. Van vliegveld naar vliegveld in Mombay zag ik de slums. Bordpapier en takken, leem en modder aan elkaar vast gehouden door al steunend het ene hutje tegen het andere te bouwen. Overal kwamen er om 5 uur in de morgen al mensen naar buiten. De Indiase slums komen tot leven. India ontwaakt. Leeft op straat. Het dak boven je hoofd, als je dat tenminste hebt, is een minimale nood-

zaak. Het hoofd boven water houden is een andere zaak. Hoe kom je de volgende dag weer door. als je niets te eten hebt en niet weet hoe je verder moet. De armoede is onvoorstelbaar groot. Wat een land. Wat een land. Wel een atoombom om Pakistan mee te bestoken, maar geen korrel rijst om het volk te voeden. En enorm vruchtbare gebieden, maar geen kans gezien om een systeem op te bouwen dat iedereen genoeg voedsel heeft.

De waarde van het leven in India

We duiken onder in een grote aaneenschakeling van gebeurtenissen en impressies. De door Alfred en Marie Mignon Mascarenhas opgezette Pro Life Conferentie wordt ondanks de feest- en vrije dagen bezocht door zo'n 300 deelnemers. Het jeugdcentrum is tot de laatste plaats bezet. Het is een drukte van belang. Alfred en Maria zijn blij. Ze hebben er hard aan getrokken. Vanuit hun organisatie *CREST*: een pro life centrum om research en hulp te geven voor de bescherming van het leven in India. Als we later het centrum bezoeken en de bibliotheek openen raken we nog meer onder de indruk. Helemaal met niets begonnen, hebben ze een goed wijdvertakt netwerk opgebouwd in India. Het leven staat dan ook op het spel in India. Dr. Alfred heeft 30 jaar geleden het *St. John's Hospital* opgericht. Ook met niets. Nu is het een ziekenhuis met 1.000 bedden en een grote medische faculteit, waar de nieuwe generatie artsen vanaf gekomen zijn die nu het ziekenhuis runnen. Ik spreek er verschillende. Bekwame en "dedicated" mensen, die met grote achting spreken over Dr. Alfred en zijn vrouw, die ook aan het ziekenhuis verbonden is geweest. Trots vertelt dr. Alfred: 1.000 bedden maar geen abortus. Het ziekenhuis is met hulp van het buitenland steeds verder uitgebreid. Het wordt echter gerund door het geld dat de afgestudeerden en patiënten samenbrengen en in een investeringsfonds stoppen, waaruit de lopende kosten worden betaald. Er zijn nogal wat afgestudeerden, die in Amerika aan het werk zijn gekomen en dus flink verdienen en veel in het investeringsfonds storten. Het is een zeer goed systeem waarop het ziekenhuis draait. "Clever." Dr. Alfred is alom gegerd. Velen kennen hem om zijn vakkundigheid. Hij is nu gepensioneerd, maar opereert nog steeds in een ander ziekenhuis. Niet in zijn eigen ziekenhuis, want je moet je opvolgers niet voor de voeten lopen.

We komen niet aan rust toe. En nog op de avond van de aankomst geeft hij ons een tour door het inmiddels donker geworden Bangalore. Met gevaar voor eigen leven steken we straten over, niet wetend hoe het kris kras verkeer te ontwijken. Er zijn geen verkeersregels in India. Iedereen zorgt dat hij geprononceerd aanwezig is om zo een weg te banen door de steeds drukker wordende straten van India. Veel lawaai. En als de concurrent te dicht langs je scheert of je nadert dan geef je een flinke stoot op je claxon of hoorn of wat er dan ook maar opzit. Het is een wonder dat het allemaal goed gaat. De straten krioelen van de motorische riksja waar twee man in kunnen. De driewielers op een motertje. Voor een habbekrats brengen ze je overal. Als ik later bij Peter Ravikumar de evangelist op de motor zit, om naar de jeugdsamenkomst van de Lutherse kerk te gaan, houd ik mijn hart vast. Nog nooit had ik op een motor gezeten, maar achterop een motor door de straten van Bangalore is een speciale ervaring. Hoe hij het gered heeft weet ik niet, maar we eindigen heelhuids door de steeds smallere straatjes met een niet aflatende rij kleine Indiase middenstandswinkeltjes in de jeugdbijeenkomst van de kerk. Ik kijk verwonderd op van de vele protestantse en katholieke kerken en activiteiten. Slechts twee procent van India is christen. Dat is dus ongeveer 25 miljoen. Ruim de helft woont in Zuid India. In Bangalore en dan zuidelijker. Dat zijn er ongeveer 10 miljoen. De kerk is overal groeiend. De Hindoe priesters zien dat ook. En met lede ogen. Ze proberen het de christenen lastig te maken. Een delegatie heeft onlangs met de regering in New Dehli over dit probleem gesproken. Er dreigt een fundamentalisme op te komen. Nu nog vooral in Noord India, maar ook in het zuiden wordt het merkbaar. In de Roomse kathedraal nabgebouwd volgens het model van de Notre Dame in Parijs wordt er uitvoerig voor gebeden en het wordt in een verklaring van de bisschop gememoreerd. Het antwoord van de Hindoes is dat ze steeds meer tempels en tempeltjes gaan bouwen. Je ziet ze inderdaad ook overal. Alles wordt aanbeden. De koe is het heilige dier. Je ziet ze overal op de afbeeldingen en komt zo ook overal op straat tegen. Ze staan of lopen daar alsof ze het hele land in de macht hebben. Voor het verkeer hoeven ze niet bang te zijn. Want het allerergste wat je kunt doen is een koe aanrijden. Je kunt beter jezelf doodrijden dan een koe. Want in de Hindoe religie dood je geen dier. De dieren zijn van belang voor je karma. Je volgende leven. Want je weet nooit of je als koe terugkeert. Eigenlijk is het geen religie maar het is een levenswijze. Het is een levensstijl. Alles gaat als maar door. Er verdwijnt niets. Je komt altijd weer terug. Je leeft om

weer terug te komen. En alles wat je ziet moet je aanbidden. Ze hebben ook helemaal geen moeite om Jezus en God in hun aanbedding op te nemen. Natuurlijk bid je tot God. Dat doen zij ook en voor God willen ze ook wel bidden. Als je vraagt of ze tot god bidden dan knikken ze ja. Natuurlijk geloven ze in god. Maar ze geloven in alle goden. Als je hun tempel binnen loopt, zie je ook allerlei beelden en beeldjes die religieuze eposen uitbeelden, waarvan hun geschiedenis vol is. Het is een “way of life.”

Kom je met een exclusieve God, een oproep tot bekering, een radicale keuze, dan stuit je op verzet of liever gezegd onbegrip. Hoe iemand nu ooit de arrogantie kan hebben om te denken dat je uit alles wat leeft, alles wat zich als god aandient kunt of mag kiezen om een exclusieve God te aanbidden. In het Indiase begrip is dat absoluut absurd. Dat maakt het heel moeilijk om door te dringen in het denken van de Indiër. Er gaat een eeuwenlange geschiedenis en infiltratie aan vooraf van een door sagen en verhalen occult en goden gericht denken. Alles is god. En alles komt terug. Niets verdwijnt. Ik weet nog maar nauwelijks waar ik het over heb. Maar het is wel heel belangrijk dat we dat denken kennen om te weten hoe de eeuwige waarheid van God de Schepper kan doordringen in de harten van deze miljoenen door de afgoden geteisterde schepselen van God. Bijna goddelijk gemaakt, zo schoon van uiterlijk. En zo vernield in hun innerlijk dat een groot verdriet je bekruipt hoe het mogelijk is dat de moordenaar van den beginne zoveel moois van Gods schepping innerlijk en ook uiterlijk weet te vernietigen. Zo heeft God het niet bedoeld.

Geen vlieg dood

Het is het absurde van het absurde. De Indiër slaat nog geen vlieg dood. Als een slang hem bekruipt dan is het de kunst om het beest zo snel mogelijk achter z'n kop te pakken en hem buiten je bereik te brengen, in plaats van het met een stok in een slag de kop te vermorzelen. Je slaat toch geen dier dood. Een Indiër bedenkt zich wel twee keer om een vlieg dood te slaan. En het is meer verantwoord dat de ratten en de muizen en al het ongedierte een groot deel van de oogst opvreten, dan dat je zorgt dat ze uitgeroeid worden. De dieren voederen is belangrijker dan om je arme medemensen in het leven te houden. Elke morgen gaat de

lijkenwagen door de sloppenwijken van de grote slumsteden om de lijken op te pikken en te verbranden. Moeder Theresa keek vanuit haar goed beschermde welvaartsgerichte klooster met de goed bedekte tafels naar buiten en zag dat haar roeping was om af te dalen naar de “least of the least” en neer te knielen om de stervenden een laatste druppel water te geven als antwoord en protest tegen haar kerk die in de ivoren toren van het hoogkerkelijke ook geen antwoord weet op die goddeloze nood en als schreeuw om leven naar een wereld die zwelgt in de welvaart terwijl aan de andere kant de mensen als ratten, nee nog erger dan als ratten sterven, onbeschermd door wie dan ook. Zonder hoop en zonder uitzicht.

De moeder van de natie

Moeder Theresa trok dan ook de wereld rond om overal dat voorbeeld te stellen. Toen Malcolm Muggeridge, vanuit zijn agnostische wantrouwende Punch satirische achtergrond, dat kleine vrouwtje in het allereerste begin voor de BBC-radio interviewde, kreeg hij haar niet klein. Het intrigeerde hem dat deze vrouw zich niet uit het veld liet slaan door tegenover deze eigenwijze arrogante hoog Engelse BBC journalist maar te herhalen en te herhalen dat Jezus ons vraagt wat we voor de minsten van onze broeders hebben gedaan. Dat telt. En of je nu een hoogdravende BBC-er bent geworden. En English high denkend, dat je de wijsheid en de wereld in pacht hebt. Het is beter, dat je je haast om te worden als Jezus, die ook overal was waar de slachtoffers van het hoogdenkende wereldse wijsheid en menselijke gedoe de macht grijpt om de grote niet meedoende meerderheid te onderdrukken en in de grootste ellende om te laten komen. Ik ontmoette Malcolm later, toen hij op 70-jarige leeftijd al begon te zeggen dat hij dood ging, maar het tot over de 80 volhield, en genoot van zijn levenservaring en zijn levensreis die hij omschreef als een ontwaken uit de “dust”, de “stof” van zijn eigen “Fabianistisch denken”. Hij kon dan ook niet anders schrijven dan zijn driedelige *Chronicles of Wasted Time* en zijn laatste boek was *From Dust to Destiny*. Hoe kan de waarheid toch ingepakt worden, terwijl de waarheid zo voor het grijpen ligt. Wat heeft de boze macht om het denken van de mens te verdonkeren en de meest voor de hand liggende oplossing links te laten liggen. Hij reisde naar India en zag hoe de kleine vrouw stervenden van de straat oppikken en een laatste druppel water

geven alvorens ze de geest gaven. Met grote waardering en verwondering bleef hij aan de kant staan. Schreef later het boekje *Something Beautiful for God*. Reisde mee met de Lourdesgangers trein vanuit Brighthon, heen maar ook weer terug om te zien hoe de niet-genezenen hun blijdschap in God niet hadden verloren. Er is kennelijk meer tussen hemel en aarde dan ons verstand.

Mother Teresa is als *mother of the nation* gestorven. Zij hoorde thuis als de minste van mijn broeders. De les van Moeder Theresa in het voetspoor van Jezus oproep is, dat we steeds opnieuw ieder van ons terug moeten naar de voeten van Jezus en de minste van onze broeders op moeten zoeken. We zijn in het land van de armen. We zijn in het land van de kasten, we zijn in het land van het pikdonkere heidendom. Here help om te begrijpen hoe en waarom U mij hier brengt. We zijn nog maar nauwelijks binnen of we zijn al diep afgedaald in het wezen van alle dingen.

Meisjes discriminatie van conceptie tot graf

Marie Mignon Mascarenhas opent de conferentie. Wat een vuurwerk. In een korte tien minuten schetst ze de pro life situatie in India en rond de wereld. De volgende dagen worden we ingewijd in een diepe diepe tragedie die me zo zeer heeft geschokt en verward dat ik tot op vandaag er niet mee klaar kan komen. Het is veel dieper en ernstiger dan ik me ook nu kan voorstellen. Vreselijk. Vreselijk. Vreselijk. Het meest blijf ik hangen haken op de sheet op de overhead projector: *Girl child: discrimination from conception to grave*. Wat? Het meisje: discriminatie vanaf de conceptie tot aan het graf? Dat wil er niet in. Maar al doende dringt door dat daar een verbijsterende waarheid schuil gaat waar je je hele leven niet klaar mee komt.

In het Indiase systeem geldt alleen de man. De vader moet een zoon hebben om zowel zijn geslacht voort te zetten als zijn volgende leven te garanderen. Het is religieus bepaald. In zijn volgende geslachten leeft hij voort. Hij moet dan ook een zoon hebben. Een zoon is een bezit. Een meisje is een verplichting, een last. Daar maak je gebruik van, die laat je je verzorgen. Daar zorg je voor dat ze je zo weinig mogelijk kost. En als ze geboren wordt dan zit je al meteen aan de bruidsschat te denken

die ze moet meebrengen wil ze getrouwd raken. Dus alsjeblieft niet te veel meisjes.

Maar er is hoop. Gelukkig hebben we de moderne echoscopie. Je legt je buik onder het apparaat en je ziet of het een jongen of een meisje is. En is het een meisje dan is het automatisch naar de aborteur. Aan de lopende band. Echoscopie staat hier gelijk met abortus op meisjes. Voor sommigen is abortus te duur. Het kind wordt uitgedragen en de schoonmoeder verdwijnt, zonder dat de moeder het kind zag, met het kind om het met een hoeveelheid zout een hele snelle dood te bezorgen. Meisjes hebben geen waarde. Ik besef ineens wat er stak achter het verhaal dat ik in de krant las, over toenemende incest en verkrachting van meisjes en vrouwen. Als een meisje niets waard is dan mag je er ook alles mee doen wat je wilt. Ik begreep ineens dat mooie jonge meisje in het vliegtuig van Mombay naar Bangalore. Haar leven was overgeleverd en afhankelijk van de willekeur van haar ouders en de man aan wie ze toegevoegd zou worden. Ik zag haar verlangende jalouse blik, omdat ze begreep dat dergelijke praktijken niet hoorden bij het westen en zeker niet bij die Jezus waar ik het met haar over had. Wat een diepe tragedie.

Nieuwe gegevens kwamen op het scherm. Statistieken. als gevolg van de girl child discriminatie worden er nu al minder meisje geboren dan jongens. Er is een tekort aan meisjes. Er is straks een tekort aan meisjes om de mannen te huwen. Dat dit een probleem wordt kan iedereen zien, maar niemand schijnt zich erom te bekommeren. Wat zullen er zich vreselijke taferelen afspelen rondom the girl child. Je moet er niet aan denken. En wat een tragiek als er geen zoon komt. En abortus is een kwestie van de vrouw. Als er geen zoon komt dan is dat de schuld van de vrouw ook al heeft de man een probleem. De vrouw is verantwoordelijk voor de voortplanting, de man kan geen probleem hebben. En als de man geen meisje meer wil hebben dan moet de vrouw dat zelf maar oplossen. Hij wil daar niets mee te maken hebben. Zij weet de weg naar de abortuskliniek. En als er complicaties zijn, dan zij dat zo. De vrouw heeft de gevolgen van de zwangerschap te dragen, dat is nu eenmaal haar rol in het leven. Er wordt vreselijk geleden want de medische voorzieningen zijn op een laag peil. Meisjes worden ook achtergelaten tot ze sterven in de moddervuilnishopen van India. Vreselijk. Je verstand draait om als je weet dat ze nog geen vlieg doodslaan maar hun eigen leven zo maar kapot laten gaan en doodmaken. Wat is dat voor denken?

Het is demonisch. Dit is geen religie maar dictatuur van de occulte krachten om liefde en geluk om te draaien in dood en geweld. Wat lijdt dit immens grote volk enorm. Wellicht onderbewust want hoe zouden ze kunnen weten dat hun wijze van denken niet is de wijze van denken van God als ze het niet verteld is. Je door de mensenmassa's doorbewegend zou je het wel van de hoeken van de straten willen roepen. En dat moet ook. Jezus is hier overal, omdat Hij de slachtoffers opzoekt. Hij wacht op werkers omdat de oogst groot is. Bid de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst. (Mattheüs 9:35-38) Wat een zendingveld, wat een oogst. Here help. O, Here, ontferm u!

Meisjes zijn een last

Even later komen er nieuwe statistieken op het scherm. Wat zie ik nou? Dat kan toch niet waar zijn. Ondervoeding van de girl child. Dat kan toch niet. Het meisje is een last. Mag niet te veel kosten. Moet al het werk doen. In de Indiase traditie is het eerst de vader die eet wat hij eten kan en dan de zoons. En als er dan nog wat overblijft, dan is dat voor de moeder en de meisjes, die in de meeste gevallen niet met de vader en de zoons eten. Maar in het arme India is er voor het hele gezin meestal niet genoeg. De moeder en vooral de dochters zijn dan ondervoed. Driemaal zoveel meisjes als jongens zijn ondervoed. Dat deert de meesten niet, want iedereen is het er mee eens dat de man en de zoon zowel religieus als maatschappelijk van belang zijn voor het gezin en de familie. Wie doet hier dan iets aan? Nou eigenlijk niemand. Er is hier geen armenzorg zoals wij die kennen. De kerken proberen er iets aan te doen, maar het is een druppel op een gloeiende plaat. Het is een gigantisch probleem. De regering zegt de standaard van de meisjes te willen verbeteren. Ik las het India boek voor de grote VN-vrouwenconferentie in Peking enkele jaren geleden. Ik was verbaasd en geschokt om daarin al deze dingen ook te lezen. Ik las ook alle voornemens van de regering. Maar hoe meer ik er las, hoe meer ik begreep dat het politiek gepraat was zonder inhoud, om vooral naar de wereld maar een positieve indruk te maken dat het probleem onderkend werd en dat de regering er alles aan deed om de situatie te wijzigen. "Windowdressing" ten koste van het meisje. Wat een wereld. Ik weet van China, maar dit komt nog erger op mij over. En dan te denken dat we spreken over 800 miljoen in India en 1,2 miljard in China en als we de andere Oost Aziatische landen

erbij rekenen dan komen we aan de helft van de wereldbevolking. Dat gaat toch niet. Wat hebben we deze gebieden verwaarloosd. Wat hebben we een grote verantwoordelijkheid op ons. En wat zou het geweldig zijn als de wind van de Heilige Geest gaat waaien door deze continenten. O, Here, laat ons gebed zich vermenigvuldigen om een God gegeven strategie te ontvangen om uw Woord door te laten dringen in de massa's van China en India.

We hebben fijne contacten met de deelnemers aan de conferentie. De sfeer is erg goed. Er heerst een stemming van goede wil en om de handen uit de mouwen te steken. Er zijn afgevaardigden uit geheel India. Ook van de moeder Theresa-orde met de wit blauwe kleding. Er loopt ook een parallel conferentie in een katholiek opleidingscentrum Daar worden de westerse sprekers naartoe getransporteerd. Ook daar is intensieve aandacht. Alfred en Marie zijn enthousiast over zoveel enthousiasme. Dr. John en Barbara Willke herhalen samen voor de zoveelste maal hun diaserie over het leven. Eenvoudig, direct en concreet. Indrukwekkend hoe zijn hun leven hebben gegeven om de wereld rond te reizen om steeds maar weer opnieuw te benadrukken dat het leven leven is. Barbara Willke en Kath Harrigan uit Australië hebben een seminar over post abortus syndroom. Ook indrukwekkend. Ik probeer het op te nemen. Want wij zijn er ook erg mee bezig. Mijn vrouw wil er echt speciale studie van maken. Opnieuw komt het rouw en verwerkingsproces naar voren. De vergeving door Jezus. Wat een tragedie. 50 miljoen abortussen per jaar. Dus ook 50 miljoen vrouwen van de wereld die er mee te maken hebben. Vreselijk. Wat een wereld. Als we het kind al geen veilige plaats gunnen in de baarmoeder, de plaats waar een mens zich toch het veiligst zou moeten weten, dan is er toch op de hele wereld ook geen veilige plek voor de mensen die geboren zijn. We verwoesten het leven fundamenteel in de moederschoot. Daarmee verwoesten we het leven in zijn geheel. Wat hebben we te zeggen tegen onze kinderen over de bescherming van het leven, als zij toevallig geboren zijn, omdat ze niet geaborteerd zijn, maar hun broertje of zusje wel? Wat voor waardering hebben de kinderen dan nog voor hun ouders als ze ten diepste zijn ontstaan uit selectie? We moeten er niet te gering over denken. De vrije abortus in India is vreselijk en we roepen terecht ach en wee, maar de vrije abortus in het westen is niet veel beter. Als wij in onze welvaartsroes onze kinderen offeren aan de god van de Mammon, dan zijn wij de meest goddeloze mensen. Het is de Here een

gruwel. We zijn er nog lang niet klaar mee. We moeten ook in eigen land zwaar aan de gang. We mogen niet rusten zolang dit moorden doorgaat. Het is terecht wat moeder Theresa zei bij de Nobelprijs voor de Vrede uitreiking aan haar zoveel jaren geleden, dat met abortus er een Derde Wereld Oorlog woedt in de baarmoeders van de wereld en zo in de wereld.

De brandende bruiden van India

En het ergste komt nog. Ik hoorde van “bridal burning”. Ik heb het me een aantal malen moeten laten uitleggen. We stonden voor het parlamentsgebouw. Tegenover het vroegere Engelse gouvernementshuis. Na de onafhankelijkheid hier midden 40-er jaren werd meteen besloten een nieuwe parlamentsgebouw te bouwen. En natuurlijk in de oude Indiase stijl. Je moest het Engelse radicaal van je afrukken. En zo verscheen dit inderdaad indrukwekkende gebouw. Opmerkelijk was dat de spreuk boven de ingang van het gebouw werd “Governments Work is Gods Work”. Het zou interessant zijn om erachter te komen waarom uitgerekend deze spreuk in dit land op dit gebouw gezet moest worden. En nu al weer meer dan 50 jaar. Dr. Alfred legt uit hoe het met de bruidsschat zit. Ik hoorde er van. Bridal Burning. Wat is dat. Ik dacht dat het iets was vanuit een oud verleden. Vaag had ik wel gehoord van de gewoonte dat als de man overleden was de vrouw dan ook vrijwillig met hem verbrand werd. “Nee”, roept Dr. Alfred met zijn hoge markante stem uit. Dat is pas van de laatste tien of twaalf jaar. Daarvoor was er geen sprake van. Als de familie van de bruid en de familie van de bruidegom onenigheid krijgen over de bruidsschat en ze komen er niet uit, dan is het de laatste tijd schering en inslag dat dan de familie van de man de bruid levend verbrandt. Iedereen weet ervan dat het gebeurt, maar niemand doet er werkelijk iets aan. Het is officieel verboden, maar er is zoveel verboden in India. Als je met wat roepies zwaait dan wordt de zaak in de doofpot gestopt. En de enkele straf die dan uitgesproken is, is nooit meer dan een maand geweest. Het komt allemaal door de materiële ontwikkeling. Het is eenvoudig “creed”. Meer en meer willen hebben en als het dan niet lukt, dan wreed de bruid verbranden. In de krant stond over iemand in de in brand stond. Verder niets. Er waren ook verhalen over een moeder die zichzelf verdrong in een diepe watertank. Iedereen vertelde dat ook daarachter de tragiek van de bruidsschat zit,

waardoor mensen zo in het nauw komen dat ze zich van het leven beroven. En dat gebeurt niet een keer en het is geen uitzondering. Het gebeurt honderden keren per dag in New Dehli. En dan niet bij de arme mensen maar bij de middenklasse. Iedereen weet het. Dr. Alfred ziet het als een social stigma. Het bestaat. Iedereen weet dat het niet kan en toch gebeurt het. Het materialisme is sterker dan het gezond verstand. Vreselijk. Wat een land. En dat in de 20ste eeuw vlak voor het millenium. Als je het nou had over een oude wrede gewoonte die moeilijk uitgeroeid kan worden, maar hier hebben we het over een nieuw fenomeen. Bridal burning. Verbrandt de bruid en de hele familie staat erbij. Ik ben er zo kapot van. Ik neem het niet. Als we het over mensenrechten hebben, dan is dit wel de meest wrede schending van mensenrechten. Dat kun je niet over je kant laten gaan. Ik heb er met veel mensen over gesproken. Iedereen weet ervan. De Indiase Priscilla vertelde dat er in haar familie ook zo'n meisje was. Ze zijn er op af gegaan. Ze waren net op tijd. Ze hebben het meisje meegenomen en teruggebracht naar haar eigen familie. Maar daar begint het probleem eerste helemaal. Want wat niet en nooit kan, is dat een uitgehuwelijkt meisje terug gaat naar haar familie. Dat is wel het laatste wat je doet. En aangezien het meisje het altijd verkeerd gedaan heeft, komt de hele familie in een kwaad daglicht te staan. Je wordt dan als familie een outcast. Er zit iets niet goed. Je hebt de basisregels van de cultuur met voeten getreden. De situatie zit dus muurvast. Het meisje kan geen kant op. Het meisje is totaal gediscrimineerd en geïsoleerd. Ze is overgeleverd aan de willekeur van het mannelijk geslacht. Ze is overgeleverd aan de schoonmoeder waaraan ze geheel onderdanig moet zijn. Inderdaad het is waar, wat de jonge vrouw in het vliegtuig zei. Ik heb niets te vertellen. Ik kom er alleen onderuit als ik vlucht en in een andere cultuur opga. Maar dat is een risico dat je ook zo maar niet nemen kan. Natuurlijk zijn er heel wat plannen en activiteiten om de vrouw omhoog te werken. Maar in het geheel zijn het maar druppels op een gloeiende plaat. Het meisje wordt inderdaad volledig achtergesteld. Zij mag als ze wat groter wordt het werk doen. En graag zoveel mogelijk. En als ze getrouwd is moet ze ook naar de pijpen van de schoonmoeder dansen. En als ze getrouwd is, is ze de moderne slaaf. Wat een ellende zal er zijn in ontzettend veel gezinnen. De mannen dronken, incest in het huwelijk, seksueel geweld, want ook internet porno is doorgedrongen in India. De man kan 's avonds thuiskomen en zijn vrouw in elkaar slaan om dan samen de volgende morgen op te staan alsof er niets aan de hand is. Ze heeft ook geen keuze. Waar moet ze

heen? Je zou die mannen toch. En als de man dan sterft dan komt het inderdaad nog steeds voor dat de vrouw vaak gedwongen in de brandstapel voor de verbranding van de man springt. Soms wordt ze dronken gevoerd en springt er zogenaamd vrijwillig in. Wat kan ze vaak ook beter doen. Want voor een weduwe is eigenlijk geen plaats.

Ik blijf maar met de sheet van de overheadprojector in mijn hoofd zitten: Girl Child discrimination from conception to grave. Tragisch. Verbijsterend. Daar moeten we werk van maken. Daar moeten we in de pro life wereld voor op komen. Dit mag niet zo blijven voortduren. Aan de slag. Ik kan niet meer uit India weg komen, met dit probleem. Ik wil er een document van maken.

Vader en moeder van de natie

Dr Alfred en Marie Migon roep ik uit tot de vader en de moeder van de Nation. Na Gandhi de vader, Moeder Theresa de moeder en zij zijn nu de vader en de moeder, want het gaat om het gezin en de kinderen. Het idee wordt met applaus ontvangen. Zelf schudden ze hun hoofd. We ontmoetten hun kinderen. Ook allemaal pro life. Ze spreken met achting over hun vader en moeder. We zien de potentie. We vliegen terug en komen weer met een mede passagier in gesprek over de Hindoe godsdienst. Haar man is gestorven en zij heeft de zaak met hangen en wurgen doorgezet. Ze heeft nu een Hindoe cursus gevolgd om je eigen ik op te vijzelen. We spreken over Jezus, ik geef haar het Johannes evangelie. Ze begrijpt het. Ze gaat naar haar dochter en ik dring aan dat ze naar een protestantse kerkdienst gaat. Ze belooft het te doen. We wisselen adressen uit. Overall is God.

We kunnen het er bij laten zitten

We mogen geen dag rusten nu we weten van de bridal burning en de discriminatie van de meisjes van de conceptie tot het graf. We zullen de pro life wereld in rep en roer moeten brengen, alsmede de mensenrechtenorganisaties rond de wereld. We kunnen toch geen dag langer dulden dat vandaag ergens in India een jong bruidje in brand wordt gestoken, omdat haar ouders de bruidschat niet konden betalen. We gaan er aan werken. En iedereen die dit leest en niet in actie komt is ook mede ver-

antwoordelijk.

Het kan toch niet zo zijn dat we het meisje, de vrouw, om welke reden dan ook discrimineren/doden omdat ze een meisje is. In India wonen tenminste 1.200 miljoen en in China 1.200 miljoen mensen. In het Verre Oosten woont ongeveer de helft van de wereldbevolking. We hebben het dan dus over drie miljard mensen.

Here God, ontferm U. Here God, help.

L.P. Dorenbos, 9 juni 2009